

nr.58 / 07 - 20 septembrie 2014 - apariție bilunară

DIMITRIOS

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poștă

www.sfantuldumitruposta.ro

<https://www.facebook.com/RevistaDimitrios>

CV DINTUL SĂPTĂMĂNII

Recunoștință pentru bunici

pr. paroh Mihai Gojgar

Se cunoaște faptul că un mare segment din populația României a fost văduvită de experiența vieții religioase din cauza regimului comunist-ateu de aproape 50 de ani. Prezența la biserică, împărtășirea cu Sfintele Taine, Botezul, Nunta, cunoștințele spirituale au fost, pentru o largă majoritate, ceva tabu. Deși, dacă ar fi să-i cităm pe cei care totuși îndrăzneau să se apropie de cele sfinte, se pare că unii nici măcar nu au încercat, nu s-au străduit suficient. Nu este cazul și nici locul să intrăm în alte discuții pe această temă.

Cei mai mulți din segmentul de populație 35- 65 au avut singurele contacte cu Biserica prin intermediul bunicii. Stând în fața duhovnicului sau a preotului care tocmai a oficiat nunta fiilor, omul între două vârste își amintește evenimente din copilăria sa. Privește înspre catapeteasmă și parcă se vede din nou la câțiva anișori, împărtășit în Săptămâna Mare. Își aduce aminte cu emoție cum spunea *Tatăl nostru* împreună cu mămăița lui, cum își săruta iconița primită de hramul mănăstirii din sat și cum adormea vegheat de candela ce ardea neîncetat în camera încălzită de lemn de brad. A ajuns la școală, facultate, a făcut Economie politică și Dumnezeu a devenit un opiu de care trebuie să te ferești, așa i se zicea de la catedră. A uitat de prescură, colinde și *Tatăl nostru*. Acum are frazelă, imnuri patriotice și pe Tătuca. A uitat și de bunici. Timpul trece, însă, și, alergând spre apusul vieții, simțind libertatea de expresie a credinței, omul face o anamneză spirituală. Îi revin în minte toate, cu multă căldură și emoție. Regretă anii în care a uitat. Își aduce aminte că în el există, totuși, rădăcini bune, îngrijite o vreme de bunici. Se vorbește destul de puțin de bunici, iar aceasta este o nedreptate. Pentru mulți, copilăria este răsăritul desăvârșit, bucuriile neegale de gesturi ale *bunilor*. Pe 9 septembrie sunt sărbătoriți bunicii Mântuitorului Iisus Hristos, Sfinții Părinți Ioachim și Ana. Aceste rânduri sunt un prinos de recunoștință pentru bunici, prezența aceea luminoasă din viața noastră care a dispărut fără să ne dăm seama.

Atenția noastră se îndreaptă foarte mult, prioritar, spre părinți. E firesc. Dar ce ar fi fost ei fără părinții lor? Prin post și rugăciune, dar mai ales prin rânduiala lui Dumnezeu, Ioachim și Ana au avut un copil la bătrânețe, pe Fecioara Maria, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. De aceea, sunt invocați adesea în rugăciuni de cuplurile care nu reușesc să aibă copii. Sfântul Ioachim a murit în vârstă de 80 de ani, iar Sfânta Ana a murit în vârstă de 70

de ani, la doi ani după Sfântul Ioachim. Ei sunt pomeniți la toate Sfintele Liturghii, lucru care nu se întâmplă decât cu Mântuitorul Iisus Hristos și cu Sfânta Fecioară Maria. Vedeți ce grijă și recunoștință are Biserica față de bunicii Mântuitorului?

Sfinții Ioachim și Ana sunt perechea cea mai nepătimașă care a existat vreodată. Nu au avut deloc cugetare trupească, spune Părintele Paisie Aghioritul. Sfinții Ioachim și Ana stăpâneau mari turme de oi, dar, din nefericire, o grea durere le umbrea viața: nu aveau copii. La evrei, faptul acesta se considera o pedeapsă de la Dumnezeu și constituia o dezonoare pentru familie. Uneori li se refuza primirea darurilor pe care le duceau la Templu. Mâhnit și umilit, Ioachim a plecat cu turma la munte, unde a rămas timp de cinci luni, până când un înger îl sfătuiește să revină la Ierusalim. Același înger, trimis de Dumnezeu, îi destăinuie Anei că la întoarcerea soțului de pe munte ea va fi mamă. Plină de fericire, Ana merge în întâmpinarea lui Ioachim și-l întâlnește la "Poarta Aurită". O bucurie adâncă le cuprinde sufletele când se privesc unul pe altul și împreună mulțumesc lui Dumnezeu că le-a ascultat rugăciunea îndelungată. În prima perioadă a cultului Sfinților Ioachim și Ana, pictorii au ales tocmai această întâlnire a soților fericiți pentru a le cinsti amintirea în sfintele icoane. Mai târziu, Sfânta Ana va fi reprezentată ținând-o în brațe sau alături de ea pe copila Maria și, în unele variante, citind împreună Sfânta Scriptură. Este o icoană pe care suntem fericiți că o avem în Biserica Sf. Dumitru, deoarece am simțit ajutorul Maicii Domnului și al Sfintei Ana. Evlavia credincioșilor la această icoană se remarcă și prin faptul că icoana respectivă a fost (continuare pe pagina 2)

achiziționată de la pangar și se găsește în multe din casele în care am pășit.

Urmând exemplul mamei Dreptului Samuel, părinții Mariei au încredințat pe copila lor, încă de la frageda vârstă de 3 ani, Templului din Ierusalim, pentru a fi crescută și formată în cunoașterea Sfintei Scripturi și în iubirea de Dumnezeu. Momentul prezentării la Templu a Maicii Domnului este amintit de Biserica în ziua de 21 noiembrie (sărbătoarea Intrării Maicii Domnului în Biserică). Este gestul pe care l-au făcut bunicii cu noi, cândva, în copilăria noastră. Atunci când ne-au prezentat lui Dumnezeu pentru a ne purta de grijă. Să nu uităm să fim recunoscători. O convorbire telefonică, ajutor la cumpărături, timp petrecut împreună, momente frumoase în fața unui album foto, o floare la cimitir, pomenirea în rugăciune, slujba parastasului sunt câteva sugestii de a proba dragostea de bunici, dacă mai sunt sau nu lângă noi.

TROPARUL SFINTEI CRUCI

**Mântuiește, Doamne, poporul Tău
și binecuvintează moștenirea Ta;
biruință binecredincioșilor creștini
asupra celui potrivnic dăruiește și
cu Crucea Ta păzește pe poporul
Tău.**

CRUCEA, UN SIMBOL FUNDAMENTAL AL CREȘTINISMULUI

Filip Scarlat

Pentru necreștini era un simplu instrument de tortură, dar ea va deveni unul dintre simbolurile fundamentale ale creștinismului, marcând viața credinciosului pe tot parcursul ei. Cultul crucii este la fel de vechi precum Biserica. Calomniile păgânilor sunt o mărturie în acest sens, iar apologeții primelor secole au fost nevoiți să-i apere pe creștini de acuzația că cinstirea crucii ar fi un act idolatru. Dar oare cum se cinstea crucea în primele secole ale creștinismului? Cum a ajuns un obiect de tortură să fie cinstit de către creștini? Ca instrument de pedeapsă capitală crucea își are originea într-un simplu stâlp de lemn, de care era atârnat cel condamnat. Ulterior stâlpul a devenit cruce. Crucificarea era practică de către fenicieni, cartaginezi, persi, dar a ajuns să fie răstigniți decât sclavii, marii criminali și supușii imperiului care nu dobândiseră încă cetățenia romană. Pentru evrei crucificarea era un semn al blestemului, iar pentru romani era simbolul rușinii și al umilirii publice maxime. Înainte de răstignire osânditul trebuia să fie biciuit până la sânge, după care i se puneau pe umeri bârna transversală pe care trebuia să și-o ducă până la locul execuției. Crucea va fi adoptată de către creștini, dar în primele secole, din cauza persecuțiilor, o întâlnim destul de discret. Primii creștini purtau doar mici cruci, pe care le puteau ascunde mai ușor de privirile profane. Este posibil ca ea să fi apărut în adunările creștine abia în timpul domniei lui Constantin cel Mare, cel care va dăruia libertatea de exprimare a cultului creștin. Cel mai vechi crucifix cunoscut ca aparținând cultului public provine de la o biserică din secolul al VI-lea. Folosirea semnelor crucii apare tot în primele secole. Pentru a-l face, primii creștini se mulțumeau să se închine la frunte și de câteva ori la gură și la piept. Semnul făcut cu mâna dreaptă de la frunte la piept și de la un umăr la altul va fi introdus mai târziu, spre secolul al VIII-lea. Probabil inițiativa acestei practici aparține călugărilor, ea fiind introdusă în cadrul Sfintei Liturghii. În Biserica latină se va produce o schimbare în secolul al XIII-lea, occidentalii inaugurând modul lor actual de închinare, care consta în folosirea întregii mâini și în atingerea întâi a umărului stâng și apoi a celui drept. Crucea, păstrându-și configurația de bază și sensul fundamental, a cunoscut o mare diversificare, prin transferarea ei în domeniul semnelor heraldice. În simbolistica de tip creștin și în ornamentica adiacentă creștinismului sunt cunoscute peste 400 de variante ale crucii, dintre acestea cele mai cunoscute fiind crucea grecească și cea latină. Crucea grecească reprezintă forma cea mai simplă a simbolului cruciform, are 4 brațe de aceeași mărime cunoscută sub numele de crux quadrat. Crucea latină este răspândită în creștinismul occidental. Are brațul de jos alungit în comparație cu brațele superioare. Conform tradiției Bisericii Apusene se consideră că tocmai pe o asemenea cruce a fost răstignit Hristos, de unde și denumirea ei de cruce a Răstignirii, a Patimilor. Prezintă în foarte multe tradiții, crucea era și un simbol al vieții, al liniilor care se întrepătrund. Ea rămîne, însă, semnul vizibil care îi distinge pe creștini de restul oamenilor și îi călăuzește de-a lungul întregii lor vieți spre Cel Care a sfințit-o prin Răstignirea pe ea.

Cruce grecească

Cruce egipteană

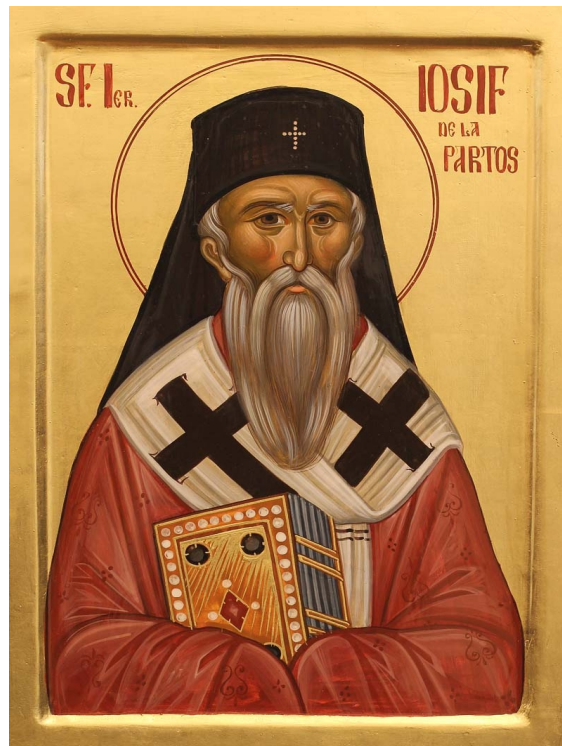
diac. Bogdan Bădiță

An de an, pe 13 septembrie, pompierii români aniversează Ziua Pompierilor din România, comemorând Bătălia din Dealul Spirii când Compania de Pompieri din București condusă de bravul căpitan Pavel Zăgănescu a înfruntat cu eroism numeroasa oaste otomană venită să înăbușe mișcarea revoluționară de la 1848. Două zile mai târziu, pe 15 septembrie, pompierii prăznuiesc pe cel pe care l-au ales ca ocrotitor și izbăvitor – Sfântul Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș, canonizat de Biserica Ortodoxă Română în anul 1956, și având Sfintele Moaște în Catedrala Mitropolitană din Timișoara.

Legătura acestui minunat Sfânt cu instituția pompierilor o realizează tocmai minunile și faptele sale, între care și salvarea orașului Timișoara, pe vremea când era mitropolit al Banatului, din calea flăcărilor ce amenințau să distrugă așezarea în totalitate. În toamna anului 1653, asupra cetății Timișoarei s-a abătut un lung șir de jafuri și distrugerii din partea turcilor care au incendiat orașul. Partea de apus a Timișoarei a fost cuprinsă de un foc groaznic, ce mistuia casele oamenilor și amenința să se întindă în tot orașul. În acel moment, episcopul Iosif, deși bătrân (avea pe atunci peste 80 de ani), nu a fugit, ci, luându-și acoperământ credința neșărmuită în Dumnezeu, a ieșit cu curaj în fața bisericii, cu Sfintele Taine în mână și, rugându-se cu lacrimi, a fost ascultat de Dumnezeu, care a trimis o ploaie puternică și binefăcătoare care a stins focul, scăpând astfel oamenii și așezarea de

acel mare pericol. Apoi, mergând acasă, s-a închis în chilie și timp de trei zile nu a mai ieșit. Când s-a arătat din nou în lume, iată că pe dosul palmei lui de la mână stângă îi apăruse semnul sfintei cruci, ca și când ar fi fost ars cu fierul înroșit. Semnul acesta a rămas pe mâna Sfântului până la sfârșitul vieții lui, semn care i-a fost dat de Dumnezeu pentru aducerea aminte a marelui Lui milostivirii.

Sfântul Ierarh Iosif cel Nou s-a născut pe la 1568, în orașul Raguza din Dalmația (Dubrovnicul de astăzi), fiind vlah de origine. La vârsta de 15 ani intră la mănăstirea Maicii Domnului din Ohrida, pe care o părăsește la 20 de ani pentru a apuca calea Sfântului Munte Athos, unde intră la mănăstirea Pantocrator. Aici s-a călugărit și a luat numele de Iosif. În anul 1650, în luna iulie, deși era în vârstă de 82 de ani, Cuviosul Iosif este hirotonit arhiereu și instalat Mitropolit al Banatului. Rămâne în scaunul mitropolitan timp de trei ani. În scrierile vremii se menționează faptul că „pretutindeni pe unde a trecut, neputința se vindeca, viața se înnoia, credința se întărea, nădejdea creștea”. În 1653, la 85 de ani, s-a retras la Sfânta Mănăstire a Partoșului, nu departe de cetatea Timișoarei, iar trei ani mai târziu trecând la cele veșnice, a fost îngropat în biserica mănăstirii. Se spune că „în momentul adormirii sale clopotele mănăstirii au început să bată fără a le trage cineva”.

Hram la frații din Parohia Corlătești

Cu ocazia hramului istoric al bisericii, "Sfântul Mucenic Eustație Plachida" și a aducerii Sfintelor Moaște ale Sfântului Ierarh Nicolae și ale Pruncilor uciși din porunca lui Irod, se va desfășura un bogat program liturgic și duhovnicesc:

VINERI, 19 SEPTEMBRIE – orele 17.00: Întâmpinarea raclei cu Sfintele Moaște, adusă de Preacucernicul Preot Visarion Alexa, de la parohia "Pogorârea Duhului Sfânt și Sfântul Ierarh Nicolae" Militari, Protoieria 6 Capitală.

-orele 17.00-18.00: procesiunea cu Sfintele Moaște pe traseul: str.Vlasiei, Str.Morii, Str.Eroilor și str.Școlii, până la sfânta biserică din Corlătești
-orele 18.00-20.00: Vecernia cu Litie, oficiată de un sobor de preoți, în frunte cu părintele protoiereu

SÂMBĂTĂ, 20 SEPTEMBRIE – orele 8.00-11.30: Utrenia și Sfânta Liturghie, în ziua prăznuirii Sfântului Mucenic Eustație
-orele 17.00-21.00: Vecernie, Litie și Utrenie

DUMINICA, 21 SEPTEMBRIE - orele 8.30-12.00: Ceasurile și Sfânta Liturghie
-orele 17.00-21.00: Privegherea Sfântului Ierarh Nicolae

LUNI, 22 SEPTEMBRIE - orele 8.30-12.00: Ceasurile, Acatistul Sfântului Nicolae, Sfânta Liturghie și Te-Deum de mulțumire.

Suntem toți invitați să participăm și ne vom organiza să ajungem în zilele de vineri, sâmbătă și duminică la această sărbătoare a fraților păstoriți de prietenul parohiei noastre, Pr. Iustin Biton. Cei care doriți să mergeți, vă rog să vă înscrieți pe lista de la pangarul Bisericii Sf. Dumitru.

SĂRBĂTORI ÎN PERIOADA 7-20 SEPTEMBRIE

8 septembrie – Nașterea Maicii Domnului. De data aceasta, se vor prăznuși și credincioșii din Moldova, care nu se serbează pe 15 august, de *Sfânta Mărie-mare*. Maria, Marian și derivatele vor fi în atenția tuturor. 2,2 milioane de români au onomastica acum, dintre care 1,8 milioane sunt femei.

9 septembrie – Sfinții și Dumnezeieștii Părinți Ioachim și Ana. Pomeniți la fiecare Sfântă Liturghie, părinții Maicii Domnului sunt pildă de evlavie și răbdare.

14 septembrie – Duminică, 14 septembrie, praznic mare: Înălțarea Sfintei Cruci. Este zi de post și de mulțumire pentru Cel ce S-a jertfit pe Cruce, Mântuitorul Iisus Hristos. Casele enoriașilor Bisericii Sfântul Dumitru vor fi binecuvântate în această zi, imediat după Sfânta Liturghie.

15 septembrie – Nu este doar începutul școlii, ci și mare sărbătoare în Banat, Iosif cel Nou de la Partoș. Mai multe detalii în articolul dedicat sfântului în acest număr al ziarului.

17 septembrie – Sfânta Sofia este sărbătorită împreună cu fiicele sale, Pistis, Elpis, Agapis.

20 septembrie – Praznic mare în comunitatea păstorită de părintele Iustin, prietenul parohiei noastre, la care am și fost în vizite frățesti. Parohia Corlătești își serbează hramul, Sfântul Eustație. Odinioară, era un nume întâlnit în elita românească, mai ales în rândul ofițerimii, deoarece Sfântul Eustație a fost un sfânt militar.

La mulți ani tuturor sărbătoritorilor! Pace și bucurie!

Anunț

Cu ocazia praznicului Înălțării Sfintei Cruci, casele Parohiei Sfântul Dumitru vor fi binecuvântate. Vizita pastorală se va desfășura duminică, 14 septembrie, după Sfânta Liturghie, între orele 13.00 - 20.00. Anunțul va fi pus și la ușa de intrare în imobilul dumneavoastră. Sperăm să ne revedem cu bine!

Programul serilor catehetice din luna septembrie

08. 09. - Rolul Maicii Domnului în viața noastră

15. 09. - Despre Sfânta Cruce - Semnul Sfintei Cruci- Istoric- Simbolică

22. 09. - Luarea Crucii și urmarea lui Hristos - Asumarea Crucii

29. 09. - Despre Sfinții români prăznuiți în luna septembrie

Contribuția anuală a credincioșilor Parohiei Sf. Dumitru- Poșta este de 100 de lei. Persoanele cu dificultăți materiale sunt scutite. Această contribuție anuală este folosită în special pentru plata utilităților.

**Biserica Sf. Dumitru –
Poșta
Str. Franceză Nr.1 Sector 3,
București
0727 394 631**

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 – LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 – EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 – USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

Redacția:

Coordonator: Pr. Mihai Gojgar
Redactor-șef: Teodora Popțean
Tehnoredactare: Emanuel Tudor
Distribuție: Mihaela Iancu

Tipar:

Adresa (punct de lucru):

Strada Economu Cezărescu nr. 45, sector 6,
București

 eprintare.ro